

RIKSREVISIONEN

Datum:

Ange avdelning

Intervju med säkerhetschef på svenskt lärosäte

25 augusti 2022

[FÖRNAMN] [EFTERNAMN], [UNIVERSITET]. Säkerhetschef, fastighetsavdelningen.

Medlem i *Nätverket för säkerhet vid svenska lärosätens arbetsgrupp för säkerhetsskyddsfrågor*.

Kort presentation av granskningen och oss själva.

Du är med i *Nätverket för säkerhet vid svenska lärosätens arbetsgrupp för säkerhetsskyddsfrågor*. Du får gärna berätta om dig själv, nätverket och vad du gör på [lärosäte].

Till Expertgruppen för fastighets- och säkerhetsfrågor i SUHF finns en undergrupp för säkerhetschefer, arbetsgruppen för säkerhetsskyddsfrågor hör till denna undergrupp. Arbetsgruppen har funnits sedan 2021. Vi kände att vi behöver stötta varandra i det här arbetet eftersom det omfattas av lagstiftning. Vi behövde alltså göra säkerhetsskyddanalyser. Mitt jobb har bl.a. varit att ta fram gemensamma mallar. Men även att vara kontaktperson mot Försvarshögskolan för den utbildning de har om säkerhetsskydd som riktar sig till lärosäten.

Jag har varit på [lärosäte] sen 2019 som säkerhetschef, innan det var jag säkerhetsstrateg. Vi har vuxit och har nu en enhet om drygt 10 personer, som jobbar brett med säkerhet, inte bara säkerhetsskydd. Säkerhetsskydd är ett av **ansvarsområdena** vi har. Organisatoriskt så ligger inte informationssäkerhet hos

mig, utan hos IT-avdelningen. Så ser det oftast ut på lärosäten, med undantag för t.ex. Uppsala universitet som har det samlat på ett annat sätt.

Finns det något skäl till det [den uppdelningen]?

Nej, det är bara sen gammalt egentligen. Jag tror att man har tänkt att it och information hänger ihop och behöver vara på samma ställe. Vilket kan vara problematiskt då informationssäkerhetsfunktionen kan behöva göra kravställningar till IT osv. Diskussioner om var det ska ligga har lyfts ett par gånger, men det har inte blivit tal om omorganisering, det har inte varit prioriterat. Det finns ju även organisatoriska svårigheter att ändra sådant, att det kan vara jobbigt att göra organisatoriska förändringar. I Uppsala gjordes en större omorganisation.

Har ni samverkan mellan de grupper som på ett eller annat sätt arbetar med datafrågor inom SUHF?

Nej, det har vi inte haft. Även om det finns gemensamma beröringspunkter så är det inte samma frågor, även fast de tangerar varandra. Vi har olika lagstiftning att förhålla oss till. I vår grupp vi har framförallt säkerhetsskyddslagstiftningen.

Kan du berätta lite mer om vad ni gjort i arbetsgruppen? Har det gått lätt? Vad är status?

Det är jättesvårt. Den största utmaningen är att säkerhet inte är ett verksamhetsområde i sig på universitet. Forskningen och utbildning är kärnverksamheten, där ligger allt fokus. Säkerhet ses som ett nödvändigt ont för att saker inte ska bli fel och så man inte får bekymmer i efterhand. Jag kommer tidigare från Kriminalvården och SIS; där är säkerhet en av grundpelarna, en verksamhetsgren, och det är därför mer integrerat i allt man gör. Största utmaningen på lärosäten har varit att utröna vilka lärosäten som omfattas av det här [säkerhetsskyddslagen]; har en antagonist ett intresse av verksamheten som kan innebära fara för rikets säkerhet? Där faller många lärosäten bort. Oftast är det lärosäten med naturvetenskaplig och/eller teknisk forskning som faller under säkerhetsskydd.

Inom gruppen i SUHF så utgör våra respektive lärosäten enskilda myndigheter vilket gör att vi inte kan prata med varandra hur som helst, när vi har säkerhetskänslig information.

Även fast vi alla sitter i SUHF kan vi alltså inte prata fritt med varandra pga. säkerhetsskyddet. Så vi måste prata ganska allmänt om det hela, men samtidigt

måste vi göra det konkret nog för att alla ska kunna utveckla sitt arbete och ta fram säkerhetsskyddsanalyser.

Nu är länsstyrelserna tillsynsmyndigheter. Tidigare var det Säpo. Då hade man olika kontaktpersoner på Säpo, och fick olika stöd och vägledning därifrån beroende på vem man hade som kontaktperson.

Vi har försökt bryta ned, tagit fram avkodade exempel. Sen har vi kommit lite olika långt på lärosätena. Vissa har genomfört en screening av sin verksamhet, andra har gjort en första säkerhetsskyddsanalys. Vissa håller fortfarande på, och vissa har inte resurser. Då är det utmaningen att sitta i en arbetsgrupp och man inte talar samma språk. Man blir inte "klar för alltid" inom säkerhetsskydd då det finns ett krav på uppdatering vartannat år.

Ska man tänka som att alla behöver göra en säkerhetsskyddsanalys? Är det aktuellt för alla lärosäten?

Lagstiftningen är vägledande. Alla myndigheter **ansvarar** för att göra en säkerhetsskyddsanalys om man bedriver säkerhetskänslig verksamhet. Men om man bara har humaniora på lärosätet är det inte så sannolikt att verksamheten omfattas av krav på säkerhetsskydd, då räcker det att återkommande screena sin verksamhet istället för att göra en omfattande analys. Så man kan inte bara släppa det för att man inte behöver det just nu.

Hur gör man en sådan första... gjordes det en kartläggning i gruppen [inom SUHF] där man kunde konstatera vilka lärosäten som behöver/inte behöver?

Nej, det gör alla lärosäten själva. Men man måste få med sig rätt frågor för att kunna börja. Sådana frågor har man fått med sig från vår arbetsgrupp, och kan ta tillbaka till sitt lärosätes ledning. T.ex. vilka kraven är, när en verksamhet blir säkerhetskänslig.

Vet du hur många som gjort en säkerhetsskyddsanalys?

Vi på [lärosäte] genomförde en säkerhetsskyddsanalys under 2021, och den fastställdes sedan i april 2022.

Hur många lärosäten har gjort en analys?

Vet inte på rak arm.

Olika startsträckor på olika lärosäten, vad kan det bero på?

Tror det är en resursfråga. Och att man kanske redan identifierat att man inte omfattas, men att man inte har dokumenterat att de inte omfattas av kravet att genomföra analysen. De kanske inte har checkat av den boxen.

Vad krävs det för resurser för att göra en säkerhetsskyddsanalys?

Hur långt är ett snöre... svårt att svara på eftersom vi är olika stora, har diversifierad verksamhet, bedriver olika typer av forskning, har olika samarbetspartners osv. För [lärosäte] har det tagit 8 månader att göra det, och vi har varit två personer som arbetat ungefär 40% av vår arbetstid med analysen. Vi har även haft en hel del medarbetare från verksamheten och arbetsgrupper som bidragit till arbetet. Vi genomförde ett 50 tal intervjuer med personal på universitetet för att samla in verksamhetsbeskrivningar. Sen har vi suttit och granskats tillsammans med olika expertfunktioner.

Vilket oerhört jobb, måste krävs mycket?

Vi har ett 50-tal institutioner. Vi landade i att vi har 17 verksamheter som är berörda av detta. Jobbar man på t.ex. ett företag som tar fram en produkt så jobbar alla tillsammans på samma produkt. Men på ett universitet gör man olika saker, har olika verksamheter. Vi var tvungna att göra 17 verksamhetsbeskrivningar. Är det då inte prioriterat på lärosätet så låter man det inte göras. Det har varit en stor utmaning.

Den här analysen, den här bedömningen av 17 verksamheter som berörda... det är en egen bedömning som ni gjort? Skulle det kunna vara några andra verksamheter än de 17 som berörs?

En säkerhetsanalys är en bedömningssport. Det finns inget facit. Frågar man tillsynsmyndigheten säger de att myndigheten [lärosätet] har en skyldighet att genomföra en analys enligt lagstiftningen. Respektive verksamhets**ansvarig**, måste bidra till att göra bedömningen, det innebär att bidra med information om hur känslig verksamheten som bedrivs är, vem som kan vara intresserad av att obehörigt ta del av informationen och alltså är en potentiell antagonist, sen hjälper vi till med bedömning om det kan utgöra en fara för rikets säkerhet. Om den känsliga verksamheten inte innebär fara för rikets säkerhet så har man inte behov

av säkerhetsskydd, men den kan behöva skyddas inom ramen för annan lagstiftning.

Jag själv har en bakgrund inom humaniora. Det är bara forskarna själva som vet vad de håller på med. De måste själva veta om det är säkerhetskänsligt. De måste göra bedömningen. Hos oss började [säkerhetsskyddsanalysen] med att vi hade samtal om säkerhetsskydd och vicerektorerna pekade ut var de trodde det skulle kunna finnas säkerhetskänslig verksamhet. Utifrån det involverade vi varje prefekt på institutionerna, och ställde frågor i screeningformuläret om verksamheten och vilka aktörer de samarbetade med. Ibland kunde inte prefekterna svara på det, eftersom det finns massa autonoma arbetsgrupper på institutioner, t.ex. samarbeten med andra forskare i Kina. Då har vi behövt prata med forskningsledaren för en forskningsgrupp, för att ta reda på vad de gör. Så vi blir väldigt utelämnade till den enskilda forskaren, att den personen berättar vad de faktiskt bedriver för forskning. Det kan vara ganska utelämnade för forskarna också, som att det känns som att de blir granskade. Ibland har vi fått återkomma till en enskild forskare fem gånger för att förstå vad de faktiskt gör. Den som genomför säkerhetsskyddsanalysen är beroende av att den enskilda forskaren berättar vad de faktiskt bedriver för forskning. För varje gång blir det lite enklare att förstå vad de gör och för dem att förstå vad vi är ute efter, att vi inte vill stoppa deras forskning, utan det handlar om att skydda din forskning så att du kan fortsätta bedriva forskning.

Det är lite jobbigt [för forskarna] om det skulle vara så att man håller på med säkerhetsskyddsverksamhet. Det här samarbetet jag har med Kina kanske jag måste avbryta... kan det finnas en vilja att inte berätta om allt?

Jag tror att det fanns en sån farhåga att de skulle bli stoppade och bromsade. Det handlar ju om relationsbyggande – man är inte en intern tillsynsmyndighet. Det bygger på tillit internt. De behöver veta vilka vi är... vi kan ha workshops innan osv. Vi utbildar dem samtidigt som vi ställer frågor. Viktigt att alla är med på banan när man gör såna här analyser. Det krävs jättemycket tid.

Hur upplever du att förståelsen för det här området är... börjar man förstå allvaret med det här?

Jag har ju inte med mig erfarenheter från tidigare än 2019. Det har blivit lättare sedan dess. Med anledning av att Säpo gått ut med info till departementen. En särskild skrivelse från Ernkrans till just rektorer och styrelser, att de har ett **ansvar** i de här frågorna, och att de står **ansvariga** inför departementet. Sen har man i myndighetsdialogerna involverat frågan "hur går det med ert

säkerhetsskyddsarbete?”. Jag hade ju resurser för att jobba med de här frågorna [innan], jag hade jagat på beredningsgrupper men det var aldrig någon som undrade hur det gick med arbetet. Men efter det så var det mer som att jag bjöds in och folk blev intresserade. Under pandemin bjöd Säpo in till en infoträff för lärosäten.

Hur har det gått med säkerhetsskyddsutbildningen som riktade sig till lärosäten på FHS...

Det var svårt att få folk att anmäla sig till utbildningen. Utbildningarna är avgiftsfinansierade. FHS har inte anslag för dem. Två kurser hölls, sen fick de ta en paus med kursen för att inte tillräckligt många anmälde sig. Kan vara för att vi från lärosätenas håll inte kunnat identifiera vilka utöver säkerhetsfolk som behöver gå kursen.

FHS funderar nu på att skruva lite på upplägget... nu vänder den sig till säkerhetsskyddschefer – vilket många lärosäten inte har. Men man kanske behöver ha en handläggarutbildning också, en utbildning för analysfunktionen på lärosäten. Så att man utbildar fler funktioner än bara cheferna. Men det har varit svårt... inte varit så bra tillströmning till kurserna.

Ni är färdiga med er säkerhetsskyddsanalys – vad gör man sen?

Det är inte färdigt. Det är en pedagogisk utmaning som jag har, att försöka få ut till verksamheten att arbetet inte är klart. Det här är startskottet. Vartannat år måste vi se över så verksamhetsbeskrivningen fortfarande är korrekt, att bedömningarna är korrekta. Men det kan ju tillkomma forskning som är säkerhetsskyddsklassad, så vi behöver kontinuerligt ha koll på vad det börjar forskas på. Där har institutionerna själva ett stort **ansvar**, jag kan inte hålla koll på 50 verksamheter på [lärosäte].

När man väl fått igång arbetet som vi har så behöver man kanske inte göra en hel säkerhetsskyddsanalys igen, behöver inte uppfinna hjulet igen, utan man kan istället fördjupa sig inom vissa områden man vill veta mer om. Skulle kunna vara AI, eller SciLifeLab (KI, KTH och SU gemensamt), eller data- och systemvetenskap.

Man blir aldrig klar, det får man köpa.

Vad krävs för att det inte ska bli en one-off-grej som man bara gör en gång? För att hålla vid liv...

Säkerhetsskyddschefen har ett ansvar att driva arbetet och i det ingår att hålla det vid liv. En del i arbetet är ju utbildning. Man behöver utbilda medarbetare som kan komma att beröras av säkerhetsskydd. Folk glömmer också, så man måste vara ute och prata med folk, hålla i utbildningar. Utbildningar finns redan, FHS har tagit fram, MSB varit med att ta fram, Säpo har varit beställare.

Är det utbildningar som är speciellt framtagna för [lärosäte]?

Nej, generella för säkerhetsskydd, nationellt.

Är utbildningarna öppna och tillgängliga för vem som helst?

Tidigare var det i alla fall inte öppna utbildningar utan säkerhetscheferna för berörda verksamheter har fått inloggningsuppgifter.

Ett annat problem har varit att utbildningen är på svenska. På lärosätena är engelska ofta arbetsspråk. Många forskningsledare pratar inte ens svenska. Att få med dem har varit svårt. Vad jag uppfattat håller FHS på att ta fram en engelsk version, i samarbete med banker som också har engelskspråkiga medarbetare.

Säpo skriver dels om säkerhetsskydd, men även om innovationsstöd från andra länder. Det behöver inte nödvändigtvis var säkerhetsskydd. Jobbar ni med det [innovationsstöd] också i din funktion?

Inte på sektionen jag är på. Vi arbetar med laboratoriesäkerhet, exportkontroll, fysisk och teknisk säkerhet, personal säkerhet och krishantering och kontinuitetsplanering och säkerhetsskydd (i vår egen verksamhet). Säpo har valt att skriva brett så fler verksamheter börjar fundera på om säkerhetsskydd omfattar även dem. Man vill ju inte att ens forskning stjäls. Hos oss är man duktigare på att skydda den typen av data [innovation] än säkerhetskänslig data. Har man sökt patent för något finns det regler och man har andra krav på sig, man har kanske avtal osv. med externa parter.

Samarbetspartnerns kräver också ibland vissa saker för att de ska vilja samarbeta, så det blir som en extern granskning. Det har också funnits längre tid, man har jobbat längre med innovationsforskning är säkerhetskänslig forskning.

Vad menar ni med säkerhetskänslig verksamhet?

Sådant som kan innebära fara för rikets säkerhet.

I er säkerhetsskyddsanalys har jag för mig att det stod att ni har säkerhetskänslig verksamhet...

Vi har säkerhetskänslig verksamhet, men inte sådant som omfattas av säkerhetsskyddslagstiftningen. Vi har produkter med dubbla användningsområden (PDA), det är känsligt. Den har också tung lagstiftning man måste följa. Här ingår det tekniskt bistånd... Då menar man också utbildning. Utbildar man någon i hur en apparat som klassats som PDA funkar, så är det tekniskt bistånd.

Hänger detta [arbetet med säkerhetsskydd och dubbla användningsområden] på något sätt ihop med informationssäkerhetsarbete som MSB har i sina föreskrifter, kan man förstå det tillsammans? Hänger det ihop? Hur hänger det ihop?

Man ska inte jobba på olika håll. Det ska vara en sammanhållen organisation. Det är tätt länkat, trots olika områden. Vi har haft en internrevision för informationssäkerhetsarbetet och ledningssystem. Den genomfördes av PWC, som kom fram till att det finns brister. Sen dess har IT-avdelningen fått växla upp arbetet. Verksamheten måste klassa sin information. En av frågorna vi ställde i screeningen var om informationsklassning, och då visste de inte ute i verksamheterna vad vi pratade om. Vet inte hur det ser ut på andra lärosäten, men om personal hos oss inte har koll, så tror jag att det är många andra som inte heller har det.

[kort diskussion om att begära ut PWC-rapporten från 2020]

När man har klassat sin information, har man då själv mandat att vidta åtgärder kring klassningen? Har institutioner möjlighet att utforma åtgärder som behövs? Eller är det på en annan nivå?

Informationsägaren **ansvarar** för att klassa sin information. När man gjort det så kan det t.ex. komma fram till att man behöver använda sig av krypterade mejl. Det är inget som varje informationsägare löser lokalt, utan det beställer man från IT-avdelningen. Det kan även röra sig om att man en apparat som blir klassad som PDA. Om man då vill exportera den så involveras säkerhetsfunktionen som söker de tillstånd som krävs. Men det kan väl vara så att kravet på en åtgärd inte kommer från informationsägaren utan från säkerhetsfunktion, det kan vara att man bedriver känslig verksamhet, låt säga strålkällor, den verksamheten kräver

tillträdesbegränsning så obehöriga inte får tillgång till verksamheten. För att kunna arbeta med den behöver man dessutom vara prövad och dokumenterat pålitlig. Då kommer säkerhetsfunktionen att ställa kravet att rummet ska vara tillträdesbegränsat och att medarbetare med tillgång ska säkerhetsprövas, det kan inte institutionen säga nej till, för då uppfyller man inte kravet för att bedriva den känsliga verksamheten.

Du sa innan att man kanske är ganska autonom som forskare... vilken legitimitet har man [som säkerhetschef] ute i verksamheten...?

Det är en utmaning. Jag måste ut och synas i verksamheterna, stötta. Måste finnas central koll på verksamheterna. Jag har kollegor som har koll på laboratoriesäkerhet, kemikalier, PDA-handläggare. Det krävs tillstånd för denna typ av verksamhet så den har vi koll på. Men det är klart att en enskild medarbetare medvetet kan runda det lokala regelverket, då har vi förstås inte koll...

En utmaning öht på lärosätena är hur den akademiska friheten tolkas av vissa enskilda. Den akademiska friheten är självklar tycker jag, den innebär att varje forskare har rätt att fritt välja forskningsämne och forskningsmetod samt fritt publicera forskningsresultat, men den innebär inte att forskaren har friheten att bestämma själv vilka regler och vilken lagstiftning som ska följas. Rektorn behöver gå in och vara tydlig här, att man ska följa lagstiftning och att den akademiska friheten inte går förlorad i och med det. Har man inte en sådan rektor blir det jättesvårt. Då får man [som säkerhetschef] inte legitimiteten man behöver.

Vad får din organisation för stöd från högsta ledningen?

Vår rektor är mån om att göra rätt. Det är en bra utgångspunkt. Hon har ett tydligt mandat i sin ledningsgrupp. Folk tycker hon är vettig. När hon tycker att något är viktigt tar andra rygg på det. Det här med att departementet har skickat ut [en skrivelse] hur viktigt det är, det gör att rektor också för ut det vidare i verksamheten. Jag får i alla fall det stöd jag behöver.

Det finns ju mindre och yngre högskolor, som inte har samma traditioner, kanske är mer linjestyrda än kollegialt styrda. Kan det spela någon roll? I granskningen om lärarutbildningen var [lärosäte] ett case; det var många skulle besluta om saker, ingen kunde bestämma. En sak vi kunde se var att de som var närmast lärarutbildningen rent operativt inte hade mandat att besluta om förändringar... hur är det med säkerhetsskydd? Det kanske är lättare för rektor att bestämma på t.ex. Högskolan Dalarna?

Ja, kanske. Kan inte svara på det hur det är på andra ställen.

Men hos oss, när vi pratar säkerhetsskydd: man måste vara klassad för att få tillgång. Det gör att skaran genast blir färre. Det kan inte delegeras i hur många led som helst. Det är lagstigning som skärpts.

I andra frågor ska väldigt många vara involverade i beredningen. Ett exempel är vår krisplan... den har tagit två år att fastställa. Alla ska tycka till om allt. Det är en stor utmaning. Så upplevde jag det inte i de andra myndigheterna där jag tidigare arbetat. På lärosäten, eller i alla fall hos oss, tar det jättelång tid med internremittering. När många synpunkter inkommit som tagits i beaktan så passar dokumentet inte nästa person osv.

Här är det också viktigt att delegationsordningen är i sin ordning, att det är tydligt vem som beslutar om vad. Ibland lämnar jag in dokument för beredning där jag skriver synpunkter, men så får jag besked att synpunkterna inte kommer tas med. Så måste det få vara ibland. Måste vara tydligt vem som har mandat, vem som beslutar. Måste få vara så att någon tar slutgiltiga beslut. Det kanske är lättare i mindre organisationer, jag vet inte.

Kan du beskriva hur det går till..... samarbeta med länder där det är känsligt att bedriva samarbete. Hur är gången där då? Hur säkerställer ni att det inte förekommer samarbete som inte ska förekomma?

Här finns en mänsklig faktor, med en risk att verksamheten inte tänker på att berätta för oss...

Två spår:

1. Att man har forskningssamarbeten med andra universitet i EU. Det är tydligt vilka länder man arbetar med.
2. I slutet av feb efter Ukraina blev invaderade. Då kom sanktioner också. Då gjorde vi en inventering av forskningssamarbeten med Ryssland och ställde frågan ut till verksamheten via vicerektorerna. Till följd av det fick vi reda på att det finns en forskare hos oss som har ett projekt som involverar satelliter där hon är rätt ensam. Hon hade blivit uppvaktad av en kinesisk forskare, som ville samarbeta med henne. Hon tyckte det var fantastiskt att få en kollega, ensam som hon är i sin forskning. Men för oss är viss forskning troligt mer känsligt än annat, tex sånt som involverar satelliter. Det här samarbetet fick ett avslag. I det här ärendet blir säkerhetsorganisationen involverade i att göra en klassning på området, ifall det faller inom ramen för tekniskt bistånd. Om det är så ger vi råd att inte inleda samarbete. Men det finns såklart tillfällen där sådant här inte dyker upp, i det här

fallet inventerade vi utländska samarbeten pga sanktionerna som införts. Hon forskaren var såklart inte jättenöjd med det här.

Doktorander, många är internationella, finns det något samlat förhållningsätt att man tänker på sånt här?

Jag har inte koll på om man har ett sånt samlat förfarande.

Det finns samarbeten såsom ERASMUS för studentmobilitet. Men man utlyser doktorandtjänsterna, och det är öppet för vem som helt att söka. Sen måste de ju i ansökningsprocessen utgå från vem som är bäst lämpad för tjänsten. Vi kan ju inte säga "vi vill inte samarbeta med någon från Kina. Det finns ingen lagstiftning som stödjer oss att säga sådant.

Ett bekymmer som finns... även om man kommer till Sverige och man söker sig till t.ex. lärarutbildningen, fast man egentligen är utsänd för att värva andra, som kanske finns inom området fysik. Man kanske värvar då för att man har samma nationalitet, att man värvar insiders. Den problematiken är jättesvår. Då finns det ju folk som på en harmlös institution ändå får information från känslig verksamhet. Men det behöver ju inte vara någon utländsk, det kan ju även vara en svensk såklart. Man får titta på om alla ska ha tillgång till känslig verksamhet, eller bara tillgång till vissa delar. Vi måste lära forskare det.

Är ni ute något och tittar hur de jobbar med de här bitarna?

Nej. Däremot, när vi gjorde säkerhetsskyddsanalysen fick vi anledning att prata om det här med prefekter osv. Då höjer man medvetenheten hos medarbetarna.

Är ni en del i doktorandutbildningarna och pratar om de här frågorna?

Nej, inte vi. Vet inte hur det ser ut på andra lärosäten.

Vi träffade dina kollegor häromdagen, bl.a. it-arkivarie... då fick vi intrycket av att det är lite separata verksamheter. Men de sa också att det ska hänga ihop. Delar du den bilden?

Att vi har stuprör? Absolut. Det borde vara mer sammanhållet.

Vad jag vet, generellt på lärosäten, har man stuprör. Hos oss har man börjat fundera på vad man ska göra åt det. Vi vill ju inte belasta verksamheterna, att flera

personer kommer och ställer samma frågor. Det har vi inte funderat så mycket på innan 2020.

Är det nåt som du tycker vi borde kolla närmre på, något som är extra intressant?

Ni har ställt jättebra frågor. En sak man bör titta på... ställa frågor om hur man implementerar arbetet. Inte bara att ta fram papper, riktlinjer osv. Utan även hur man implementerar nya arbetssätt som behövs.

Sen tycker jag också att det är intressant med decentraliseringen. Institutionerna är nästan helt självstyrande. Så blir det svårare med en central uppföljning. Det har säkert alla lärosäten problem med.

Sen vet jag också att VR och SUHF hade ett öppen data-seminarium förra året. Ni kanske kan titta på materialet därifrån, se vad de tog fram som utmaningar. Vet att molntjänster t.ex. var en sån.

Är det några andra vi borde prata med ute i sektorn?

Informationssäkerhetschef på Uppsala universitet. De har kommit längst på UU, med sin säkerhetsorganisation. Veronika Berglund, veronika.berglund@uu.se.

Sen även GDPR och sånt, kolla på SUHF vem som är sammankallande.

Några tankar om vad ett rimligt urval kan vara för oss, ämnesmässigt?

Om känslig verksamhet: teknik och naturvetenskap.

Data och systemvetenskap på [lärosäte] är på SAM, men har absolut känslig verksamhet. Kryptering och dekryptering osv. Men de flesta finns inom det naturvetenskapliga området.